

Máme soukromí? Kdo ho vlastně dnes má...

Každý z nás by měl mít aspoň trochu toho svého soukromí. A tím myslím každý, celebrity a známé osobnosti nevyjímaje. I když je pravda, že díky vlezlé a dychtivé schopnosti novinářů být dané osobnosti neustále v patách, mnoho celebrit už ani soukromí nemá. Stačí, aby někomu podali ruku nebo jen políbili tvář na uvítanou a ví o tom téměř celá republika. Samozřejmě jako o velké aféře, že tato osoba vyměnila svého stávajícího partnera za dotyčného, jemuž věnovala onen „vášnivý polibek“. V tomto směru bychom měli známé osobnosti spíše litovat, než dychtivě číst každou fámou, která je o nich napsána, natož pak ji všude rozhlašovat, jako bychom byli u toho.

Myslím si, že každý přece potřebuje na chvíli se zastavit, „vypnout“. Posadit se do oblíbeného křesla, pustit si uklidňující hudbu a třeba i vzít deník, který si spousta z nás píše, aniž by se to odvážila přiznat. Ale proč? Spousta lidí ho píše. Možná právě proto, že to je jejich jediné soukromí. Je to něco, co nechtějí svěřit ani nejlepšímu příteli. Něco, co si nechávají jen pro sebe, a proto si toto tajemství zapíší do záračného bločku, aby na něj nezapomněli a mohli si ho třeba za dvacet let přečíst s pocitem, že to znovu prožívají.

Naše soukromí ale nemusí být jen to „tajně psané“. Je to třeba pocit bezpečí, když přijdete domů, do „vašeho teritoria“, a nedovolíte nikomu o narušení jeho klidu. Snad jen přátelům, kteří vás občas navštíví. Znáte to přece, ten pocit být konečně doma, kdy si oddechnete, že jste zavřeli dveře za hlučnými ulicemi měst a za shonem lidí v nich. Prásknete sebou o gauč a těšíte se, až si uvaříte odpolední kávičku. Je jedno, jestli jste se vrátili ze školy, z práce nebo z dlouhé cesty. Každopádně si řeknete: „Konečně jsem doma, konečně klid.“

Soukromí by si měl každý z nás vážit, je to něco vrtkavého, nestálého a snadno zranitelného. Bohužel, ale je to tak. Teď nemyslím zrovna milostnou esemesku, kterou jste místo svému miláčkově poslali nenáviděnému profesorovi. Ale i to se stává.

Vaše soukromí by měli respektovat i vaši blízcí a přátelé. Nikomu není příjemné, když se mu někdo přehrabává ve věcech. Ať je to třeba už zmiňovaný deník, nebo esemeska, která byla určena jen vám. Když o někom zjistíte, že při prvním kontaktu s vaším telefonem okamžitě najede v menu do zpráv, určitě z toho nebudete mít dobrý pocit a mobil už dané osobě nepůjčíte, ani kdyby se chtěla podívat jen na čas.

Narušit soukromí dokáže i nepravdivý drb. Někdo někde něco zaslechne, špatně pochopí, ale proč by to neposlal dál? Spousta lidí se v „drbání“ přímo vyžívá. Mohou to být třeba důchodkyně postávající na ulicích. Každým dnem jich určitě vidíte spoustu. Když ale kolem nich projdete a jen se na ně podíváte, přeruší horlivě diskutované téma, a když jste podle jejich mínění v dostatečném odstupu, pustí se do dalšího zajímavého tématu. Vy ale záporné připomínky k vaší nové sukni ještě zaslechnout stihnete. Možná vás to trochu pobouří, možná nad tím jen mávnete rukou. Nač se tím znepokojovat. Existují ale naštestí i neškodné drby, které po krátké době vyšumí a už se o nich nikde nevypráví. Kamarádky v kavárně „prodrbají“ poslední trendy, okouzlující muže v jejich okolí nebo sousedovo nové auto. Nikomu tím neublíží, nenarušují ničí soukromí.

O své soukromí by se měl pečlivě starat každý z nás. Zdá se to být složité, až nemožné, ale někdy jen postačí „nepouštět si pusu na špacír“ a nevyprávět hned každému na potkání vaše problémy, tajemství a intimnosti. Jen tak si totiž můžeme to své soukromí zachovat, aniž by bylo kýmkoliv rušeno. Aspoň prozatím.